

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-21, [iš Sočio - į Iskorostį].

Tai buvau ir pas daktarą. Šiandie. Sakė, kad

Tai buvau ir pas daktarą. Šiandie. Sakė, kad plaučiai pasitaisė, tik viena kertelė plerba. Sakė, esanti didelė anemija. Bet pas mane piningai padaugėjo, aš geriau pradėjau valgyt, ypač persikus, abrikosus, obuolius, agurkus ir žalius kiaušinius, — tai turbūt greit pastiprėsiu. Bet aš noriu greičiau sustiprėti. Manau juk 2—5 liepos traukt į srietą paklajot (adresas mano vis tas pats bus), tat noriu būt tvirtas. Vakar pas Ivanovą [1] buvo vakaruškos. Lošė jo pjesą, dainavo, šoko. —

O nuo Tavęs nieko ir nieko. Ir siuntinėlio, senai senai laukiamo, dar negavau. Ir jokios žinutės...

Ar nebeatsiminsi manęs, Sesute?

Buč[iuojų]. Balyt[is]

21/VI 17

KOMENTARAI

[1] Viačeslavas Ivanovas (1866–1949), rusų poetas-simbolistas, „Sidabro amžiaus“ („Серебряного века“) atstovas. Su Ivanovu BS susipažino Sočyje.